Akbaba

— Ayol bu ne kıyafet? Sahneye mi çıkıyorsun?..
— Hayır karıcığım, seçim propağandasına çıkıyorum!...

000182

Grafika

İşinize gitmeden evvel...

Yazıhanenizde... piyasada, her an enerji sarfediyorsunuz. Rahat çalışabilmek için sabahleyin kuvvetli kahvaltı ediniz: çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz. Lezzetli, sâf, kalorisi fazla ve bol miktarda A, D vitaminlerini ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, ile neş'e içinde verimli bir tarzda çalışabilirsiniz.

Sabah, akşam kahvaltılarında, ekmeğinize SANA sürmeği itiyat edininiz. Midenize ve sıhhatınıza çok iyi gelecektir, çünkü SANA'nın hazmı kolaydır.

85-5-53

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

2 APARTMAN DAİRESİ

Ayrıca

35.000 LİRALIK

Çeşitli Para İkramiyeleri

Her (150) Liraya bir kur'a

Bu zengin keşide size şans getirebilir.

EMNİYET SANDIGI 17160

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli

PURO

TUVALET SABUNU

181

Kremli Puro sizi

DAHA GENÇ · DAHA CAZİP · DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Akbaba

SAYISI
50
KURUŞ

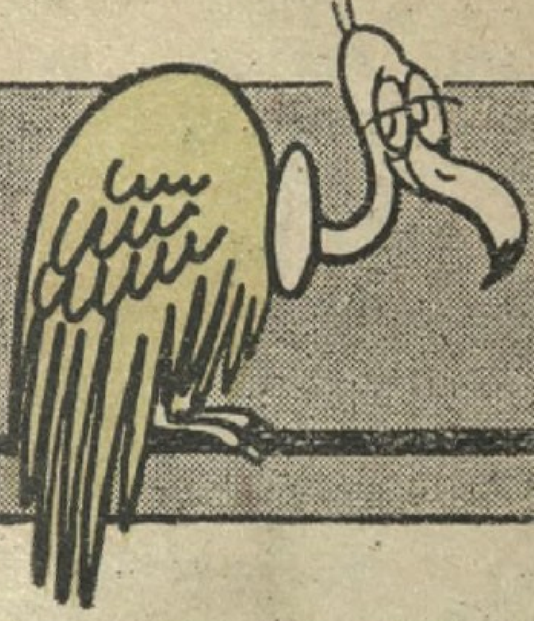
Klodfarer Cad.
No. 8 - 10
Belediye
İSTANBUL

Telefon: 21811

000183

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Büyük aktör

İrandaki Askerî Mahkeme, bize büyük bir aktör tanıttı : Eski Başbakan Doktor Musaddık!

Lâhey Adalet Divanında vatanının haklarını müdafaa için ölüm döşeğinden kalkıp uçağa binen, konuşurken baygınlıklar geçiren bu politikacı, meğer siyasetten ziyade bir sanat adamı imiş!

Ben de biliyordum ki, haşmetlû İran Şahını, yurdundan kaçırmak için, Musaddık'ın koltuk değnekleri yetmez.

Bu sefer, gazetelerimizde çıkan fotoğraflar, onu, maskesiz yüzüyle bana tanıttı: Kalın bir boğa boynu üstünde traşlı bir pehlivan kafası. Katı bir çene. Karşısındakine atılmağa hazır, gagamsı bir burun... Birinde, hayat dolu, kısık ve küçük gözlerle mahkemeyi dinliyor. Birinde, etrafına bakıyor. Birinde de... Evet, birinde de genç avukatını tokatlıyor!

Adalet huzurunda kendisini müdafaaya hazırlanmış avukatını tokatlayan bu eski Başvekil, bana, sevimli Meşhedi'nin bir hikâyesini hatırlattı.

Meşhedi Cafer'e sormuşlar:

— Eski Şahlar İranı nasıl idare ederlerdi?

— Dayahla, demiş...

— Nasıl dayakla?..

— Şah hezretleri gazab edende vezirin döğerdi... Vezir kendi vükelâsın döğerdi... Vükelâ, memurları döğerdi... Memurlar, ehaliyi döğerdi!..

— Peki, ya ahali?..

Meşhedi, tatlı kahkahalarından birini daha atarak cevap vermiş:

— Ehalî de eşşekleeeri döğerdi!..

Bu, bir şakadır elbet.. Ama, Doktor Musaddık'ın, mahkeme huzurunda avukatını tokatlamasına ne diyelim?.. O da mı şaka?..

Hayır, hayır... Eski İran Başvekili ihtiyar Musaddık budur. Elçileri bile ecel döşeğinde kabul eden, hasta, solgun, titrek ihtiyar değil!..

İran ne kaybetti bilmem. Ama, Doktor Musaddık, meslek olarak politikayı seçmemiş olsaydı, dünya muhakkak büyük bir aktör kazanırdı!

AKBABA

MANİA!..

Siyasî Konser

Bir tarafsız vatandaş, bir C. H. P. li dostu ile konuşuyor:

— Eeee... Tebrik ederim: Uşak faslı iyi gitti!

— Elbet iyi gidecek... Ne de olsa, eski hanendeyiz...

— Ama, ilk zamanlarda sesiniz adamakıllı kısılmıştı...

— Elbet o kadar olacaktı azizim. Fasıldan fasıla geçtik!..

— Hangi fasıldan hangi fasıla?..

— İktidardan muhalefete!..

— Peki, şimdi Uşak'tan sonra ne yapacaksınız?

— Seçimlere kadar, Yeni Sabah'la Kürdîli Hicazkâr'a, Ulus-la Curcuna'ya devam edeceğiz!

— Ondan sonra?

— Eh, ondan sonra da, Allah kısmet ederse 954 mayısında sayın dinleyicilerimizden parsayı toplıyacağız!..

000184

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

37 Inci Fasıl

(Kapı vurulur. Ankaranın tanınmış gazete muhabirlerinden bay Emin Karakuş içeri girer.)

Karakuş — (Elini Karagöze uzatarak) Ben, sizin eski hayranlarınızdan Karakuş!

Karagöz — (Tereddütle) Karakuş mu, dediniz?.

Karakuş — Evet, Karakuş!

Karagöz — (Taaccüp ederek) Siz sahiden kara kuş musunuz?

Karakuş — Karakuşum tabiî! Bir tereddüdünüz mü var?

Karagöz — Benzetemedim de!

Karakuş — (Alınarak) Ne demek? Karakuş değilim de sahtekârlık mı ediyorum yani?

Karagöz — Öyle demek istemedim. Ben kuş taifesinden yalnız papağan kısmı konuşur sanırdım da! Yanılıyormuşum demek!

Karakuş — (Gülerek) İlâhi Karagöz Çelebi, çok şakacısınız! Ben kuş değilim, yalnız soyadım Karakuş!

Karagöz — Sizin kuşlukla hiç bir alâkanız yok mu?

Karakuş — Hayır, ne münasebet?

Karagöz — Kuş akıllılıkla filân?

Karakuş — Ankaranın en maruf gazetecilerinden biriyim!

Karagöz — Peki be bilâder, kendine mademki bir kuş adı seçecektin, dünyada bunca sevimli güzel kuş varken, bülbülünü, kanaryasını, kumrusunu bırakıp karakuşu mu buldun? Eğer, gazeteciliği de bu akılla yapıyorsan acırım sana!

Karakuş — (Gülerek) Biz, meşhur vezir Karakuş yok mu, onun soyundanız da, onun için Karakuş adını aldım!

Karagöz — Ha, yine dediğim gibi, kuşlukla bir alâkanız varmış! Buyurun Karakuş efendi, emriniz ?

Karakuş — Estağfurullah, röportaj yapmaya geldim!

Karagöz — (Hacivada yavaşça) Hacivat, ağzının içinde bir şeyler karıştırıyor. Aportaj gibi bir şey diyor. Eğer aparmaktan geliyorsa, sen lâfa tut, ben kapının arkasına asılı ceketimi giyeyim. Radyodan aldığım yirmi beş lira cebinde!

Hacivat — (Yavaşça) Sus Karagöz, apor değil, röpor!

Karagöz — (Yavaşça) Rapor mu?

Hacivat — Hı!

Karagöz — (Karakuşa) İki gözüm, nafile hiç zahmet etme, çünkü Hacivat da, ben de çok şükür turp gibi sıhhatteyiz. Hattâ şimdiye kadar gördüğümüz bu rahatı hiç bir yerde görmedik. Rapora filân lüzum yok!

Hacivat — Aman Karagözüm, her lâkırdıyı ters anlarsın. Beyefendi, doktor değil, gazeteci. Rapor vermeğe gelmemiş, bizimle röportaj yapmaya, yani konuşmaya gelmiş!.

Karagöz — Buraya kadar bizimle konuşmak için mi zahmet ettiniz?

Karakuş — Evet, yalnız konuşmak için!

Karagöz — Kahve, çay filân!

Karakuş — Hayır, teşekkür ederim, içmem!

Müşteri — Bu ne pahalılık be? Burasını Belediye Tanzim Satış Yeri mi sandın?..

ŞEHİRDEN MANZARALAR:

Haydarpaşa Lisesi!..

000185

Karagöz — Peki, oturun, konuşalım ama, neye bizimle konuşmaya bu kadar âşıksınız! İkimiz de öyle pek ağzından bal akan takımından değiliz! Biraz abuk sabuk konuşuruz, onu da söyleyim!

Karakuş — Bu ne tevazu Kara göz Çelebi, gazeteleri okumadınız mı?

Karagöz — Yoo, bir şey mi var?

Karakuş — Radyodaki konuşmanızı öve öve bitiremiyorlar? Bütün radyoyu dinliyenler bayılmış konuşmanıza! Her taraftan telefonlar yağıyormuş. Her akşam Karagözle Hacivadın konuşmasını isteriz, diyorlarmış. Günün adamı oldunuz!

Karagöz — Sahi mi yahu!

Karakuş — **(Cebinden gazeteleri çıkartıp önüne koyarak)** İşte bakın, hepsi ilk sayfalarında sizden bahsediyor!

Karagöz — Tevekkeli değil, çekişmeden yirmi beş kâğıdı bize saydılar! Ulan, mebusluk filân istemez. Her akşam kahvede konuşacağımıza radyoda konuşur, yirmi beşer kâğıdı cebe atarız. Bun dan kolay iş mi olur? Allaha şükür, ikimizde de çene, Singer ma kinesi gibi tıkır tıkır işler. **(Karakuşa)** Siz ne vereceksiniz bakalım?

Karakuş — Neye?

Karagöz — Bizimle konuşmaya! Görüyorsun biz, parayla konuşulan adam olduk! Ama, sizi yabancı tutmayız. Hem de kuş olduğunuz için hafiften alırız, bir şey kırarız!

Hacivat — Karagözüm, ayıp ediyorsun?

Karagöz — Ne ayıbı, Hacivat, radyoda parayla konuşmuyor mu yuz?

Hacivat — O başka! O bize rad yoda ayrılmış bir program!

Karakuş — Ben seninle gazete hesabına konuşacağım!

Karagöz — Peki, kırışırız öyleyse!

Hacivat — Aman Karagöz, ne çingene oldun? Beyefendi, bizimle konuştuğunu gazeteye yazacak, ismimizi dünyaya tanıtacak. Bize reklâm yapacak. Üstüne biz para vermeliyiz!

Karagöz — Behey cimri herif, sen lâfa para verir misin? Şimdiye kadar kesenden kimseye on para çıkarıp verdiğini gören olmuş mudur? Bunun içinde senin bir çıkarın var ama, neyse! Buyurun konuşalım!

Karakuş — Karagöz Çelebi, gazete okuyucuları meşhur adamların bir çok meseleler hakkında ne düşündüklerini merak ederler. Onun için ben de size, bir gazeteci olarak böyle şeyler soracağım: Çiçeklerden hangisini seversiniz?

Karagöz — Kabak çiçeğini!

Karakuş — Güzel midir?

Karagöz — Eh, pek de fena değildir, ama, vaktinden evvel açılır da ondan! Hacivadınkini de söyleyim istersen! O, kendine ben zeyeni sever: Anasına babasına pay vereni! Siz onun vaktinde ne çiçek olduğunu bilmezsiniz tabiî!

Hacivat — Halt etmişsin, gül goncasıydım!

Karagöz — Koklayanın burnu düşerdi!

Karakuş — Kokulardan!

Karagöz — Külbastı kokusunu! Hele iştahın da yerindeyse, mübarek buram buram gelmeğe başladı mı, kokusuna doyum olmaz. Ama halis Rumeli kıvırcığı olmalı ha! Hani geçen sefer İstanbulda meydana çıkan eşek mezbahasınınkiler para etmez. Onlar yalnız pastırmalıktır!

Karakuş — Peki, Karagöz Çelebi, ya Hacivat?

Karagöz — O yalnız para kokusunu aldı mı, gevşer, gözleri süzülür, tilkiye döner. Burnu başka koku almaz.

Karakuş — Kısa eteğe mi taraftarsınız, uzun eteğe mi?

Karagöz — Tabiî uzun eteğe, evlâdım! Bizim zamanımızda kötü kadınlara eksik etek derlerdi. Uzun eteğin hiç bir şeyi olmasa, şanı, şöhreti vardır. O, düttürüleylâ kısa etek nedir? Züğürtlüğün adını zarafet koymuşlar!

Karakuş — Kadınların hangisini daha çok beğenirsiniz? Esmeri mi, sarışını mı, kumralı mı?

— Bak emmi, Demokrat Parti köylülere hırka dağıtıyormuş...
— Şu partiler çoğalsa da çoluğu çocuğu bir donatsak!..

Karagöz — Bunu bana sorma, Hacivada sor! Hangisini desem, dönüp dolaşıp bizim karının kulağına gitti mi, evde tatsızlık çıkar.

Hacivat — Peki Karagözüm, ben cevap verince?

Karagöz — Senin lâfına kim ehemmiyet verir, be?

Karakuş — Şairlerimizin içinde en çok beğendiğiniz hangisidir?

Karagöz — Allah rahmet eylesin, Tektelli Âşık Cemal! Hacivat, ondan biraz ders aldı, şimdi bir şeyler karalıyor, gençler bayılıyor. Hele **(Sakalım)** diye bir herze yumurtlamış, evlere şenlik! Ulan Hacivat, okusana, şunu!

Hacivat — Aman Karagözüm utandırıyorsun!

Karagöz — Utanmazsın, oku!

Karakuş — Pek rica ederim, Hacivat Çelebi, dinlemek istiyorum, lütfen okuyun!

Hacivat — **(Okumaya başlayarak)** Haay hak!..

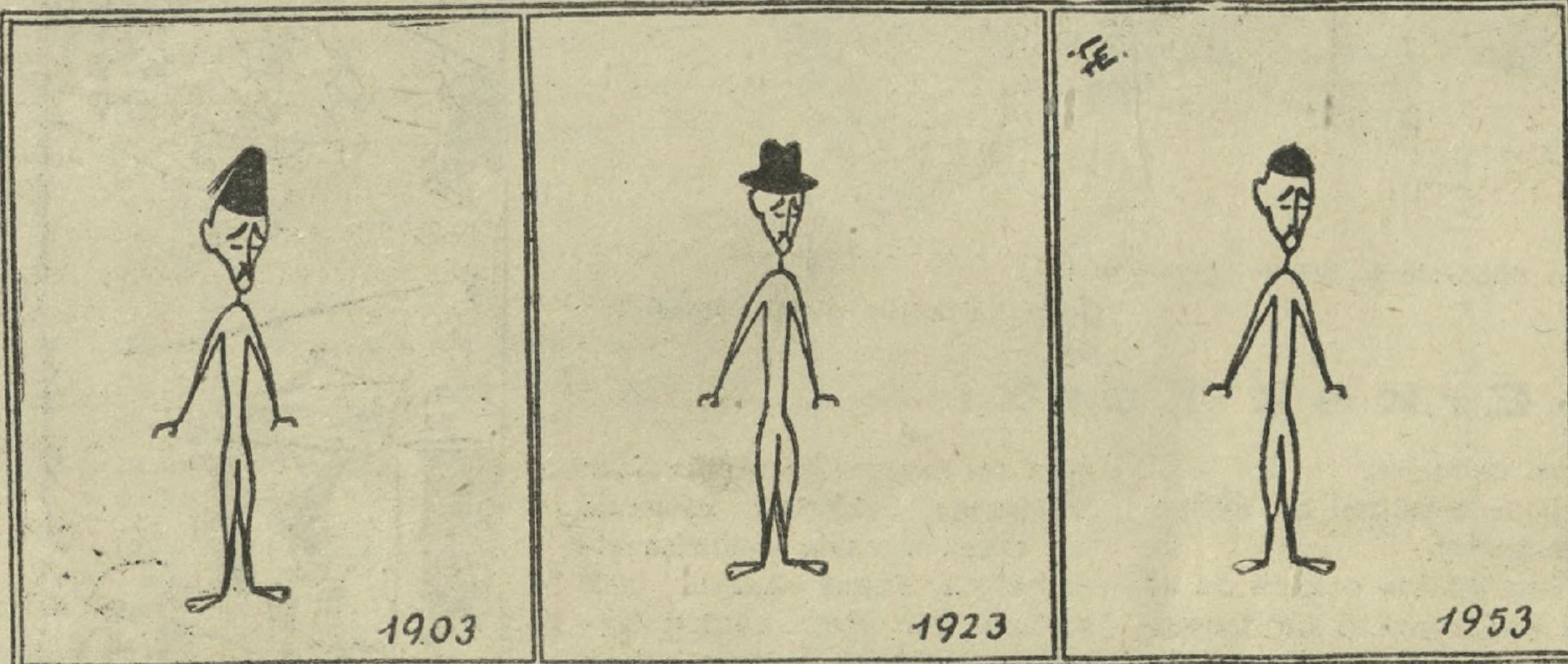
Karagöz — Herif, şu sakalından utan da aynaya bak!

Hacivat — **(Devamla):**

Sakalım ne siyahtır ne sarı,
Rengi azıcık kıra çalar
Her zaman gerdanımı fırçalar!
O, büyüdükçe ömrüm eksildi,
En sonunda başıma belâ kesildi.
Güzellere bakamam,
Sakalım var diye işaret çakamam!
Yukarıya tükürsem bıyığım,
Aşağıya tükürsem sakalım!
Ben giderim o gider, önümde tın tın eder!
Bu dünyada ondan başka nem var!
Vay benim biricik sivri sakalım!
Vay benim biricik cici sakalım!
Vay benim keçi sakalım!

Karakuş — Fevkalâde! Bunu dâhî şair Fazıl Hüsnü Dağlarca bile yazamaz! Müsaade ederseniz, Varlık Dergisinde neşredeceğim. Ücretini hemen getirir takdim ederim!

— Devamı var —
AKBABACI

BAŞ DERDİMİZ!..

000186

SABRIN SONU!..

Lokantaya bir İngiliz seyyahı geldi, garsonu çağırıp ısmarladı:

— Bir şişe eski şarap!..

Garson şaşırdı:

— Maalesef şaraplarımız tazedir, eskisi yok!

İngiliz gayet lâkaydane:

— Peki, dedi, eskiyinciye kadar beklerim!..

Ve gazetesini açıp okumağa başladı.

APTALLAR

İkisi de ateş kesilmişlerdi. Kavga ediyorlardı. Biri:

— Sen aptalın birisin diye bağırdı.

Öteki:

— Aptal bile olsam senin kadar değilim.

Diye cevap verdi. İlk söze başlıyan hemen soğukkanlılığını topladı ve şöyle mukabele etti:

— Ha, bak, bu olabilir.

BU NE KAZASI?

Arkadaşını pek perişan bir halde görünce:

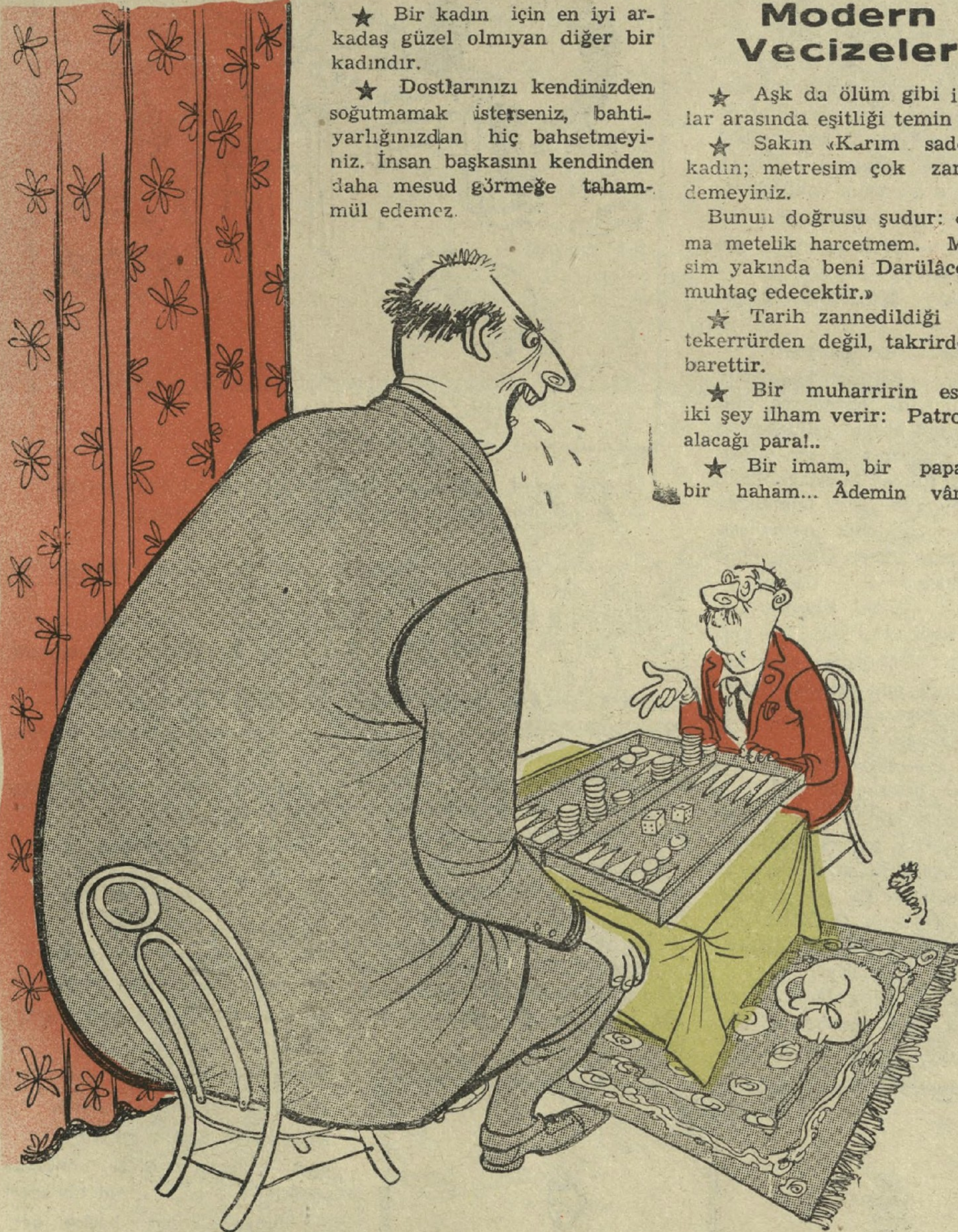
— Bu ne hal yahu, dedi, gözün morarmış, üstün başın perişan, bir kazaya mı uğradın. Haydi gel seni evine götüreyim.

Karşısındaki içini çekerek cevap verdi:

— Şimdi evden çıktım azizim, başka bir tavsiyen varsa onu söyle.

— Sevgilim, beğendinse kocamla gelip alayım!..

— Vay, sen benim dübara'ma ikibir diyorsun ha!..

(İşbu karikatür siyasî değildir)

Modern Vecizeler

★ Bir kadın için en iyi arkadaş güzel olmıyan diğer bir kadındır.

★ Dostlarınızı kendinizden soğutmamak isterseniz, bahtiyarlığınızdan hiç bahsetmeyiniz. İnsan başkasını kendinden daha mesud görmeğe tahammül edemez.

★ Aşk da ölüm gibi insanlar arasında eşitliği temin eder.

★ Sakın «Karım sade bir kadın; metresim çok zariftir» demeyiniz.

Bunun doğrusu şudur: «Karıma metelik harcetmem. Metresim yakında beni Darülâcezeye muhtaç edecektir.»

★ Tarih zannedildiği gibi, tekerrürden değil, takrirden ibarettir.

★ Bir muharririn eserine iki şey ilham verir: Patron ve alacağı para!..

★ Bir imam, bir papaz ve bir haham... Âdemin vârisleri sıfatiyle dedelerinin kovulduğu Cennete dönmek isteyen üç adam!..

★ İki kadın beş erkeğe bedeldir. Fakat bir kadın, bir erkeğin beşte biri etmez.

★ Sovyet lûgatında mucit «Rusyada doğmuş» demektir.

★ «İneklik» yirminci asır öğrencilerinin en yeni buluşlarından biridir: Çalışmanın ayıp olduğunu ifade eder.

★ Tanzim satışlarının bir faydası var: O da ticaretin ne kadar başı bozuk olduğunu göstermesi!..

Doktor.

YAZISIZI..

Kadın - Erkek Farkı

Kadın avukatlardan bahsediliyordu. Arkadaşlardan biri:

— Avukat kadınların ilminden şüphe etmiyorum, dedi. Hukuk ilmini onlar da herhalde erkek meslekdaşları kadar iyi, hattâ belki de daha iyi bilirler.. Fakat bilmem, nedense bana emniyet gelmiyor.

Yaşlı ve tecrübeli bir adliyeci söze karıştı:

— Ben bilâkis onların da adliyede çok kıymetli bir mevkileri bulunduğuna kaniim. Malûm ya, insanın avukata verdiği dâvalar iki türlü olur. Ya iddiamızda haklıyız, ya değiliz. Eğer iddiamızda haklı isek dâvamızı bir erkek avukata müdafaa ettirmeliyiz. Fakat haksız isek mutlaka bir kadın avukat tutmalıyız. Çünkü onların haksız ve mantıksız şeyleri müdafaa etmekte maharetleri çok büyüktür.

000187

Yeni ırkçılarımız!

Hitler Almanyası yıkıldıktan sonra, ırkcılık suç oldu. Hattâ, biraz heyecanlı, biraz taşkın milliyetcilik bile... Nasıl, vezinsiz şiirinde «kuru ekmek», «nasırlı el», «çıplak ayak», «doğacak güneş» görünce, genç şaire, mânalı bir baş sallayışla : «Hıımm... Komünist!» damgası vuruluyorsa, şöyle cengâver edasıyla «Ey Türk oğlu», «Ey Oğuz nesli», «Ey mübarek kan» diye vezinli şiirler dökenlere de aynı mânalı homurtu ile: «Hıımm... Irkçı!» yaftası yapıştırılıyor.

Bazı şöhretli kalemlerin parolasını siz de hatırlarsınız elbet: «Sağ tehlike, bizim için soldan az değildir» buyururlar.

Bazıları ise «Türk» kelimesini yaz

mak değil, okumak, duymak, görmek bile istemez.

Türklere, milliyetçiliği çok görenleri bilirim ben: Bunlar, Türklükleri, abdest alınıp alınamıyacağı şüpheli olan katırın artığı su gibidir. Fakat, bize milliyetçiliği çok görürler ama, kendileri ırkçının ırkçısıdır: Yaşayışlarıyla ırkçı, düşünüşleriyle ırkçı, alış verişleriyle ırkçı!..

Daha pek yakın zamanlara kadar ne kendi evlerine bir Türk kızını gelin diye almışlardı, ne bizim evlerimize kendi oğullarını güvey diye sokmuşlardı.

Sokakta giderken, sivil elbise giymiş iki sakallıdan birini «papaz» diye nasıl gizli bir sezişle öbüründen ayırıyorsak, onları da, artık kendi aralarında üreye üreye eşit çizgiler haline gelmiş yüzlerinden, gözlerinden, hattâ cızır cızır parazitli sözlerinden öyle tanıyorduk!

Şimdi durup dururken bunları niçin mi yazıyorum?.. Haaa, anlatayım :

Son günlerin - Sulukule kavgalarına rahmet okutan - bir basın kavgasında, bir muharrir «Kürd» diye damgalandı.

Bu muharrir kimdir?.. Esat Mahmut Karakurt!.. Türkiyede doğmuş, Türkiyede büyümüş, türkçe yazan, türkçe konuşan, hattâ galiba türkçeden başka - bonjur, bonsuvar hariç - yabancı dil bile bilmeyen bir romancı!..

Bunu yazan kimdi biliyor musunuz?.. «Tabiiyet» i «milliyet» saymak isteyen, geniş ve hür düşünceli, ırkçılık, düşmanı, insanlık âşığı Ahmet Emin Yalman!..

Arkadan, Ankaralı bir gazete, Hüseyin Cahit Yalçın'a «İhtiyar Arnavut» diye bir tükürük attı.

İnsaf be!..

Ömürlerini, yalnız Türk diliyle eserler, eserler, eserler yazarak geçirmiş biri ellisinde, biri sekseninde bu iki kalem adamına çok göremiyeceğimiz bir tek şey varsa, o da ancak «Türk» lüktür! Kürd... Arnavut... Lâz!..

Gazetelerimizin bu iğrenç kavgasını, gülünç bir hâtıra ile kapatayım:

Şair Ahmet Hâşim Bağdatlıydı. Onu: «Arap Hâşim» diye bazı kızdırır, bazı güldürürdük.

Arasıra kendi kendisine de takılır:

— Harp oldu mu?. «Gel bakalım... Türk değil misin? Haydi cepheye!.. Harp bitip de iş istedim mi: Arap Hâşim yine memuriyet istiyor!..»

Diye kahkahalar atardı.

Bir akşam, Ali Naci Karacan'ın matbaasındaydık. Naci, gizli bir göz kırpışıyla onu çıldırtmak istedi ve:

— Arap Hâşim, dedi...

Hâşim, çok şirin bir öfkeyle hemen yerinden fırlamıştı. Ali Naci'yi şöyle bir tepeden tırnağa süzdükten sonra:

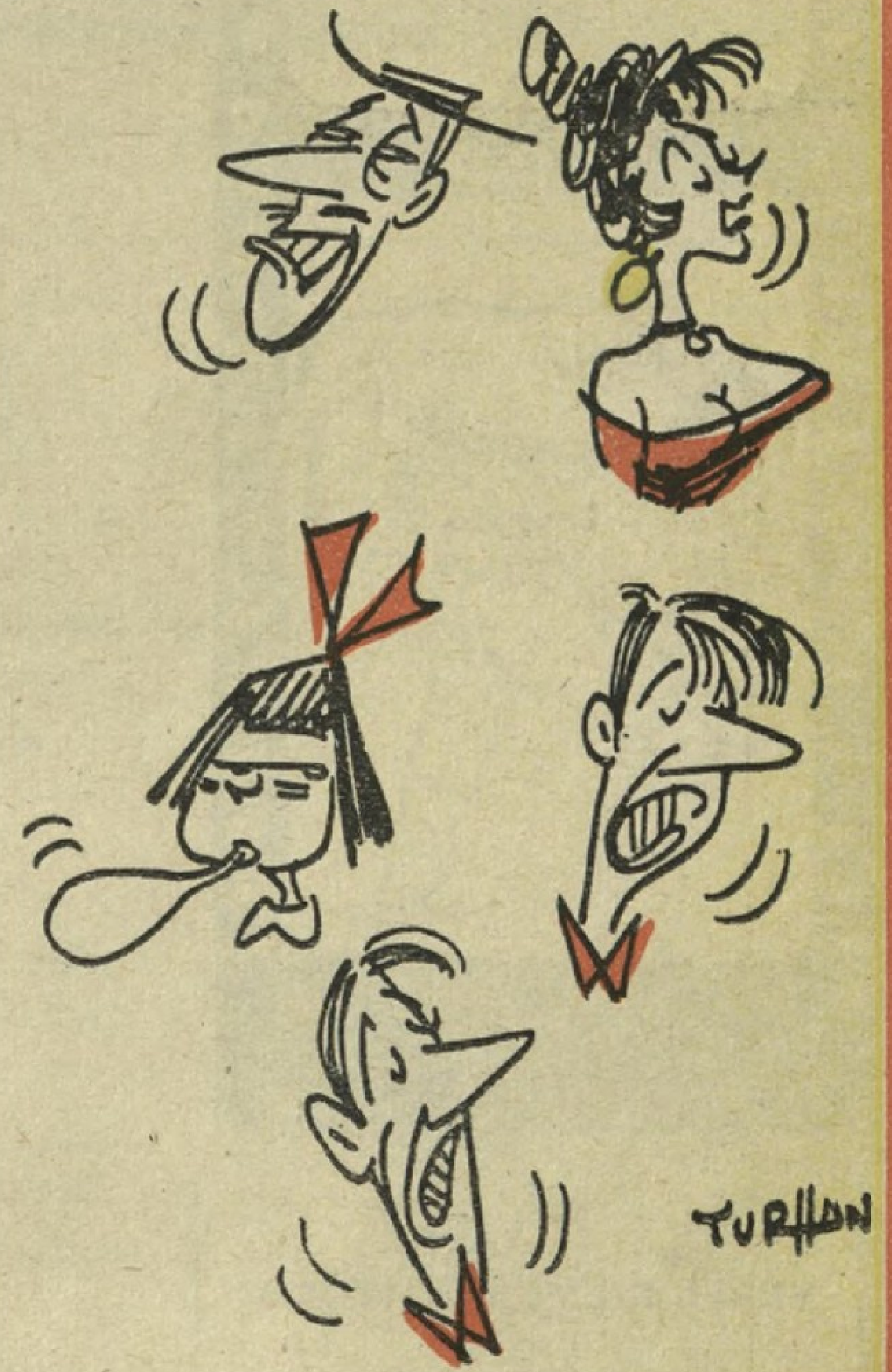
— Monşer, dedi, bana Arap demeyi de artık Türklere bırak!..

Daha geçenlerde, C. H. P. Genel Sekreteri Kasım Gülek'in - altı okun birini kırıp atarak - dil ayrılığını bile millî birliğe aykırı saymadığını söylediği bu acayip devirde, bazı gazetelerin ırkçılığa kalkmaları ve Türk muharrirlerini «Kürd», «Arnavut» diye damgalamaları hayretle, ibretle, dehşetle seyredilecek daha acayip bir manzaradır.

ÇİMDİK

Zenginin malı...

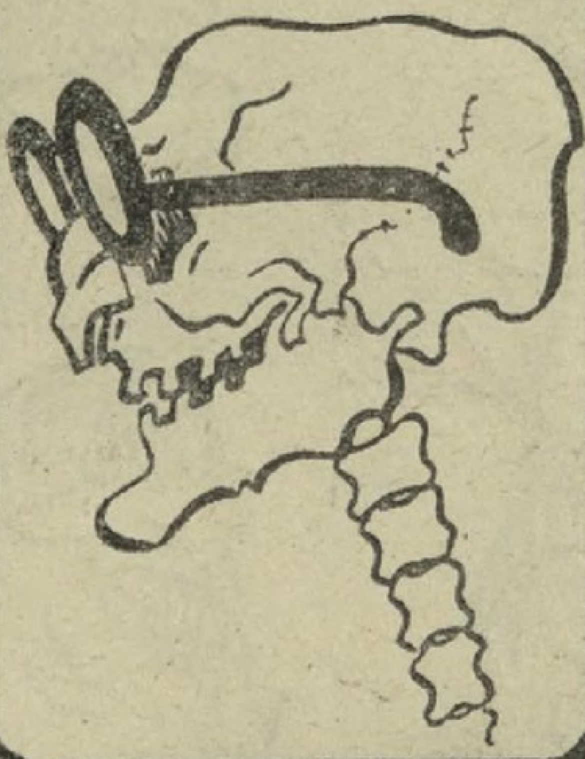
Züğürdün çenesini yorar!..

000188

YERLİ FİLMLERİMİZDEN:

İhtiras kurbanı!..

ÜÇ SEBEP

Arkadaşına caddede rastladı:

— Haydi gel bir kaç kadeh içelim...

Arkadaşı ciddiyetle başını salladı:

— İmkânı yok.

— Neden?

— Üç mühim sebep var. Birincisi içmeye tövbe ettim.

— Ya!..

— Sonra doktor içkiyi menetti.

— Vah vah...

— Fakat en mühimmi sabah tanberi içiyorum... Daha fazlası zararlı olur.

ANLAYIŞLI ADAM

Karşılaştılar, uzun boylusu ahbabının kılığını, kıyafetini beğenmediği için:

— Bu ne hal, dedi, herkes bir baltaya sap oldu. Sen hâlâ koyduğum yerde otluyorsun! Halbuki bende öyle fikirler var ki, birkaç gün içinde insanı zengin edebilir.

Arkadaşı gülerek cevap verdi:

— Orasını anladık ama, kaç sene hapis yatılacak?

ASRÎ SEVGİ

Çok sevişiyorlardı. Bir hafta sonra da nikâhları, düğünleri olacaktı. Fakat aksiliğe bakın ki, delikanlı bir tramvay kazasında bacağından sakatlandı, topal kaldı. Genç kız bu facia karşısında sevgili nişanlısına teessürünü şu mektupla bildirdi:

«Çok müteessirim. Bu teessürden kurtulmadıkça evlenmeme imkân yoktur. Çünkü mesut olamayız. Yüzüğünüzü iade ediyorum.»

— Bu gün hepimizin meselesi, geçim meselesidir arkadaşlar!..

ASIL SUÇLU

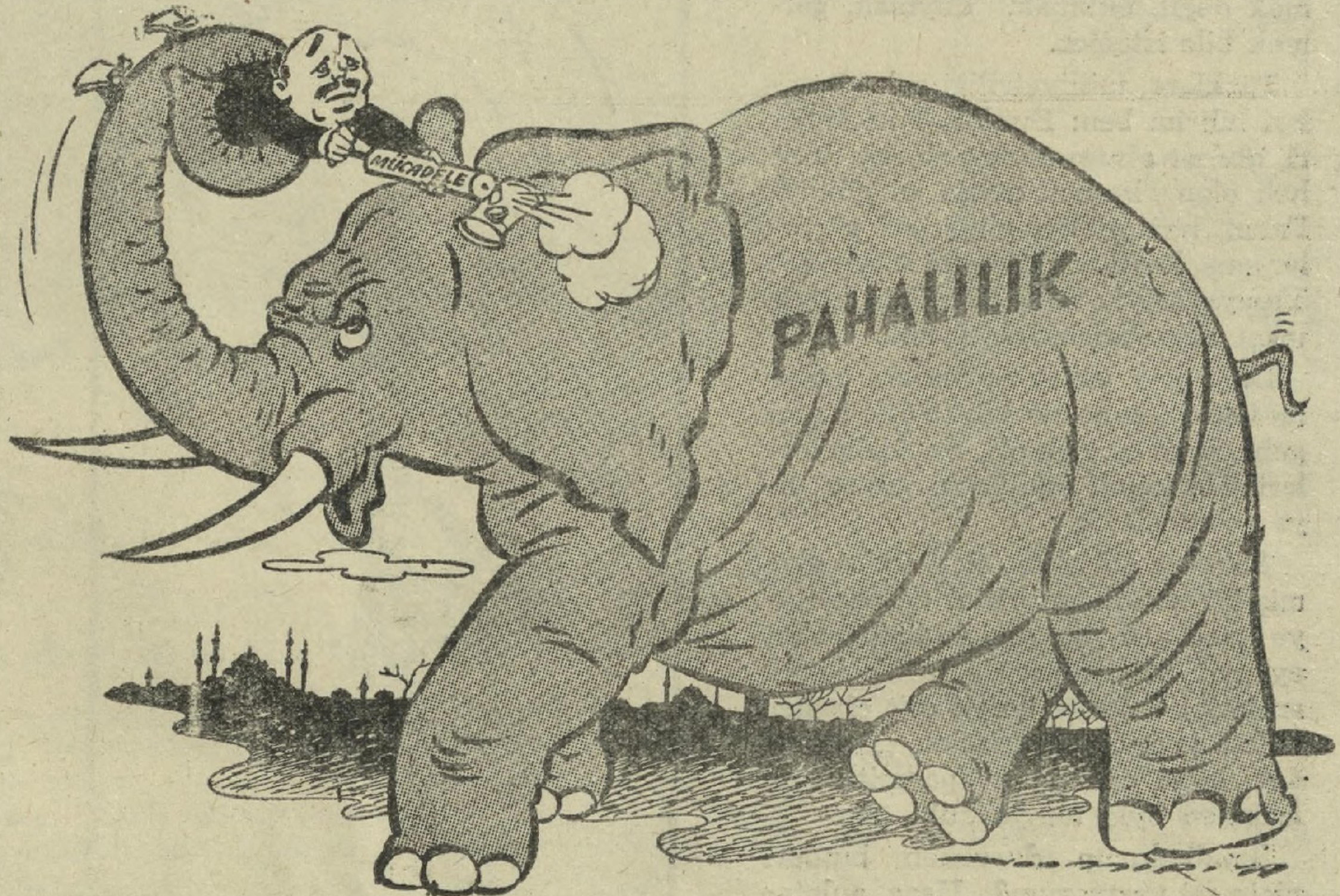
Öteden beri garip, acaip resimler yapmakla şöhret bulmuş Picasso adındaki İspanyol ressamının meşhur bir Fransız milliyetçisi olduğunu bilir misiniz? İşte İkinci Dünya Harbi sırasında başından geçen bir macera ve verdiği bir cevap:

Almanlar Paris'i işgal etmişlerdir. Picasso'nun da evine girerler. Subaylardan biri onun anlaşılması imkânsız, karmakarışık bir resmi önünde durur ve sorar:

— Bu fecî resim sizin mi?

Picasso şu cevabı verir:

— Hayır, sizin!..

PAHALILIKLA MÜCADELE!..

000189

— Aaaa... Neye koydun bu tabloyu?.

— Duvarın çıplaklığını örtsün diye!..

Garson — Ne emredersiniz paşam?..

Müşteri — Bir bardak su, bir de kürdan!..

— Affedersiniz bayan, bu koltuk boş mu?

Küçük hikâye:

Alışır Elbet!

Ayşe teyze saf bir köylü kadını idi. Bütün geçimini bir kaç keçisinin sütünü satarak temin ediyordu. Hele, gözünün içine baktığı bir tekesi vardı ki, civardaki köylüler baharda keçilerini getirirler, Ayşe teyzenin yazlık masrafları da böylece karşılanırdı.

Bir sabah ahıra girdiği zaman tekeyi, başı önüne eğik, burnu yerde buldu. Hayvan yerinden kalkmak istemiyordu.

Ayşe teyze:

— Eyvahlar olsun, hayvan hasta galiba diyerek, dizlerini dövmeğe başladı. Ama dövünmekten bir şey çıkmacayağını anlayınca hemen başına çarını atıp muhtara koştu.

— Aman ağam, bizim teke hastalandı, nitsek?

Muhtar:

— Bir baytar çağır, dedi.

— O da kim?

— Hayvan hekimi!

Ayşe teyzenin gönlü bu işe razı olmadıysa da muhtarın her şeyi bildiğine inandığı için, kasabadan bir baytar getirdi. Ama bir kötülük etmesin diye gözünü adamdan ayırmıyordu:

— Hekim efendi, oğlum, ölmez ya hayvancağız...

Evlât gibi bakıyordum. Önce Allaha, sora sana emanet!..

Baytar:

— Dur bakalım teyze, görelim bir kere... Hayvan nerede?

— Aha şuracıkta, diyerek Ayşe teyze ahırın kapısını itti.

Bir taraftan da iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

— Aman evlâdım, ona birşey olursa ben niyaparım? Düşün bir yol, köyün bir tekesi!..

Baytar muayeneden sonra doğrularak,

— Üşütmüş, dedi.

— Üşütmüş mü? Hey Allahım sen büyüksün, ölecek mi?

— İyi bakarsan geçer.

— Bakarım evlâdım bakarım, emme, ne yapmak lâzım?

— Evvelâ gece burada kalmamalı.

— Nireye goyum?

— Başka yer yok mu?

— Bir göz evim var oğlum, kendim yatıp galkıyom, emme hayvan tek iyi ossun da onu da yatırırım, olmamı?

— Vah teyzeciğim vah! Olmasına olur ama kötü kokar.

Ayşe teyze acıyan gözlerle tekesine baktı:

— Adam sen de... Alışır elbet!..

000190

BİZİM OTUZ SENE DE GÖSTEREMEDİĞİMİZ BAŞARIYI ÜÇ SENE DE GÖSTEREN SAYIN D. İKTİDARINI HAYRANLIKLA TEBRİK EDERİ
BRAVOOO!
BRAVOOO!
ŞAK
ŞAK
C.H.P.
ATİNA
PARİS

000181

SİZİN OTUZ SENE DE GÖSTERDİĞİNİZ BAŞARIYI
ÜÇ YÜZ SENE İKTİDARDA KALSAK YİNE GÖSTEREMEYE-
CEĞİMİZİ HAYRANLIKLA İTİRAF EDERİM!..
BRAVOOO!.
BRAVOOO!
D.P
ULUS

000192

— Tercüman olduk, geçinip gidiyoruz işte...
— Atma ulan, sen yabancı dil bilmezsin!..
— Eski türkçeden yeni türkçeye birader!..

CESARET MESELESİ

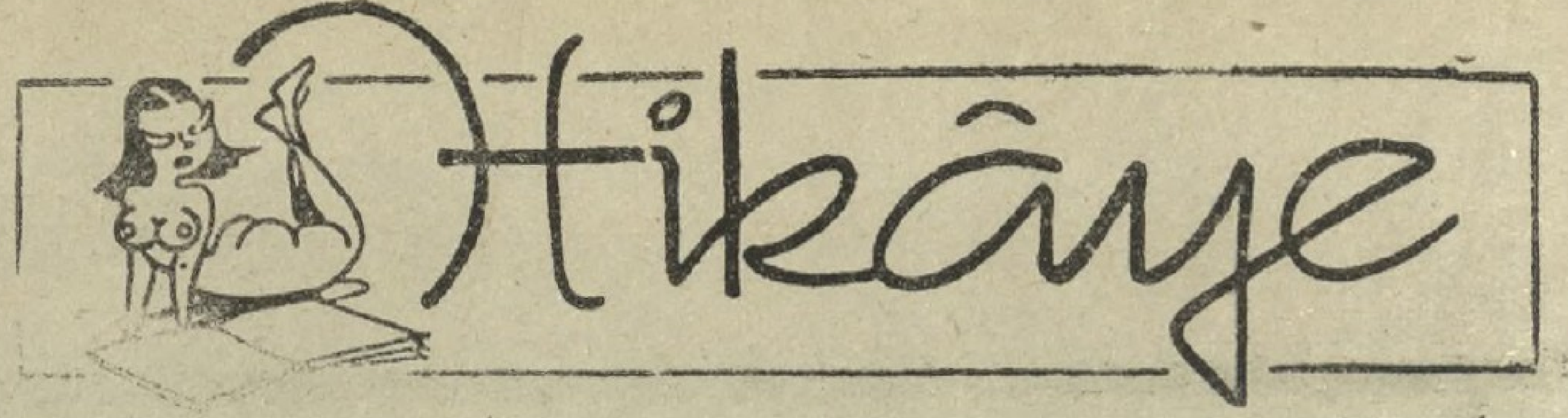
Ercümend Ekrem'e uzama hastalığına uğrayan delikanlıyı gösterdiler.

— Bu muhakkak Türkiyenin en cesur adamıdır, dedi.

— Git işine be yahu, bunu da nereden çıkardın?

Diye itiraza kalktıklarını görünce açıkladı:

— En cesur adamımız budur, zira başka hiç kimse bu bacakların üstünde yürümeye cesaret edemez.

Rahat Rahat

— O, Perihan, nasılsın şekerim?

— Teşekkür ederim Şefik. Sen nasılsın?

— İyiyim, yuvarlanıp gidiyoruz işte...

— Nişanlın olacak sersem ne âlemde?

— İyi vakit geçiriyoruz. Ya senin bankadaki şefin ne yapıyor?

— Aman sorma. Nefes aldırdığı yok......

— O kadar sıkıyor demek.

— Ama çok.

— Göğsünün üstünde mi?

— Yine başlama Şefik. Öküz öldü, ortaklık ayrıldı.. Rezanla nişanlandın, şimdi bana ne diye takılıyorsun böyle?

— Hıh, tasalandığı şeye bak. Senin hesaba göre ölen öküz benim öyle mi?

— Söz temsili söyledim.

— Lâkin senin şef de yakışıklı adam hani.

— Bana ne... yakışıklıysa.

— Sana da bayılıyor.

— Öyleyse sana ne?

— Nasrettin Hoca hikâyesine döndü bu. Herifi kıskanıyorum, zorla değil ya.

— Ben senin nişanlını kıskanıyor muyum hiç? Kıskanılacak yeri yok ya zaten.

— Orasın sen bilemezsin.

— İyi ya, sen biliyorsun, kâfi. Başkasını rahat bırak.

— Hayır Perihan. Seni rahat bırakamam şekerim.

— Hem bana bir daha şekerim deme. Muhakkak nişanlına da aynı lâfları söylüyorsundur!

— Ne münasebet. Ona karabiberim diyorum.

— Aman Şefik. Her zamanki gibi münasebetsizsin, sen de.

— Sen de her zamanki münasebettesin.

— Terbiyesiz.

— Şşşşt. Sus. Böyle sokak ortasında durmuş kavga ediyoruz ama, vallahi herif bizi elâleme rezil, kepaze eder.

— Herif dediğin de kim? Şef mi?

— Yok efendim, Hikâyeci. Hani, pek kulağı delik! Biz nerdeysek o da orada sanki.

Her söyleneni duyuyor. Bir yazarsa...

— Ya ben? Beni hiç düşünmüyorsun... Muhakkak bankadan atarlar. Ah Şefik, sen beni mahvediyorsun.

— Nerde o günler... Asıl sen beni mahvediyorsun, çayır çayır yakıyorsun...

— Gene başlama rica ederim. Ya duyar da yazarsa?

— Kim?

— Herif.

— Hangi herif? Sizin buradaki şef mi?

— Yok canım, bizim Hikâyeci...

— Sen onu bana bırak. Hakkından gelirim. Gel istersen şuraya, telefon edelim.

— Nereye?

— Sizin şefe.

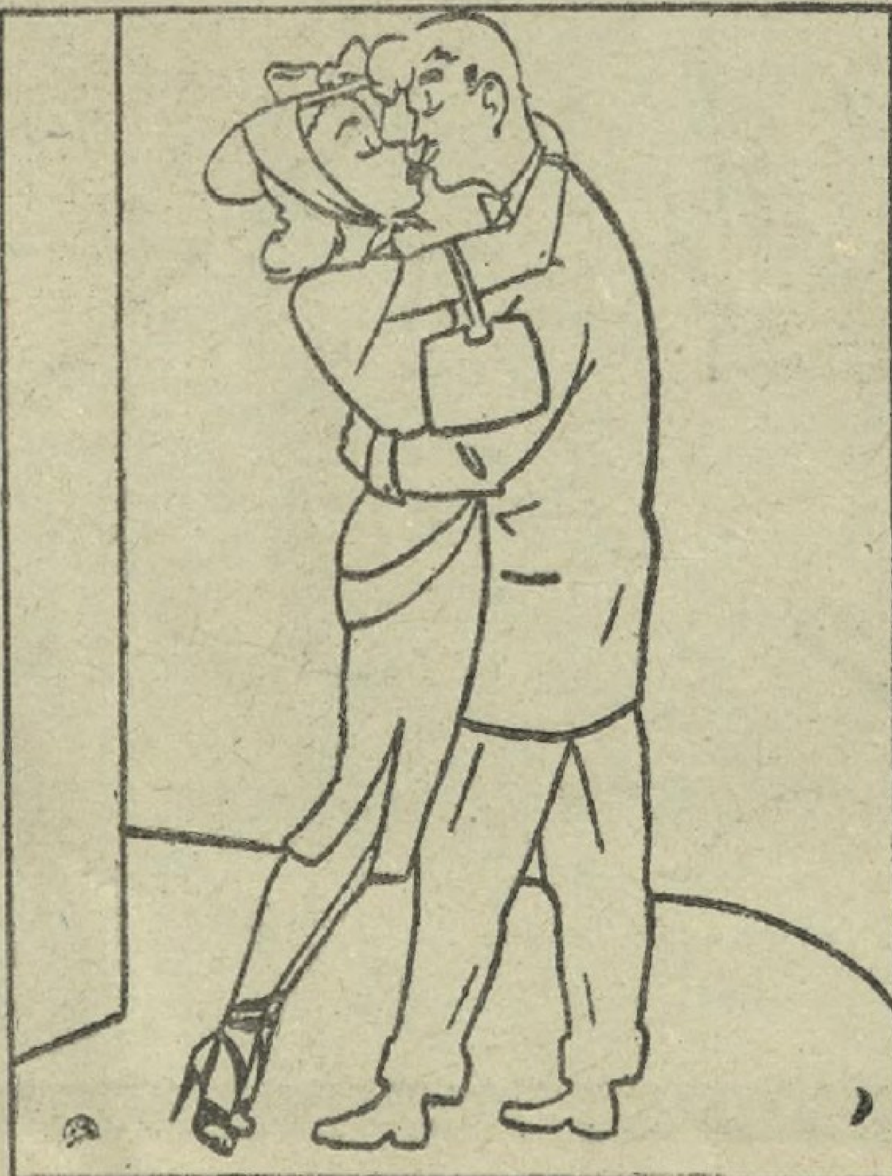
— Ne münasebet?

— Görürsün... Alo... «...» Bankası mı? Senedat şefini rica ediyorum. Alo... Beyefendi, ben Şefik Durguner. Bankanızda çalışan P...... hanımla benim hak

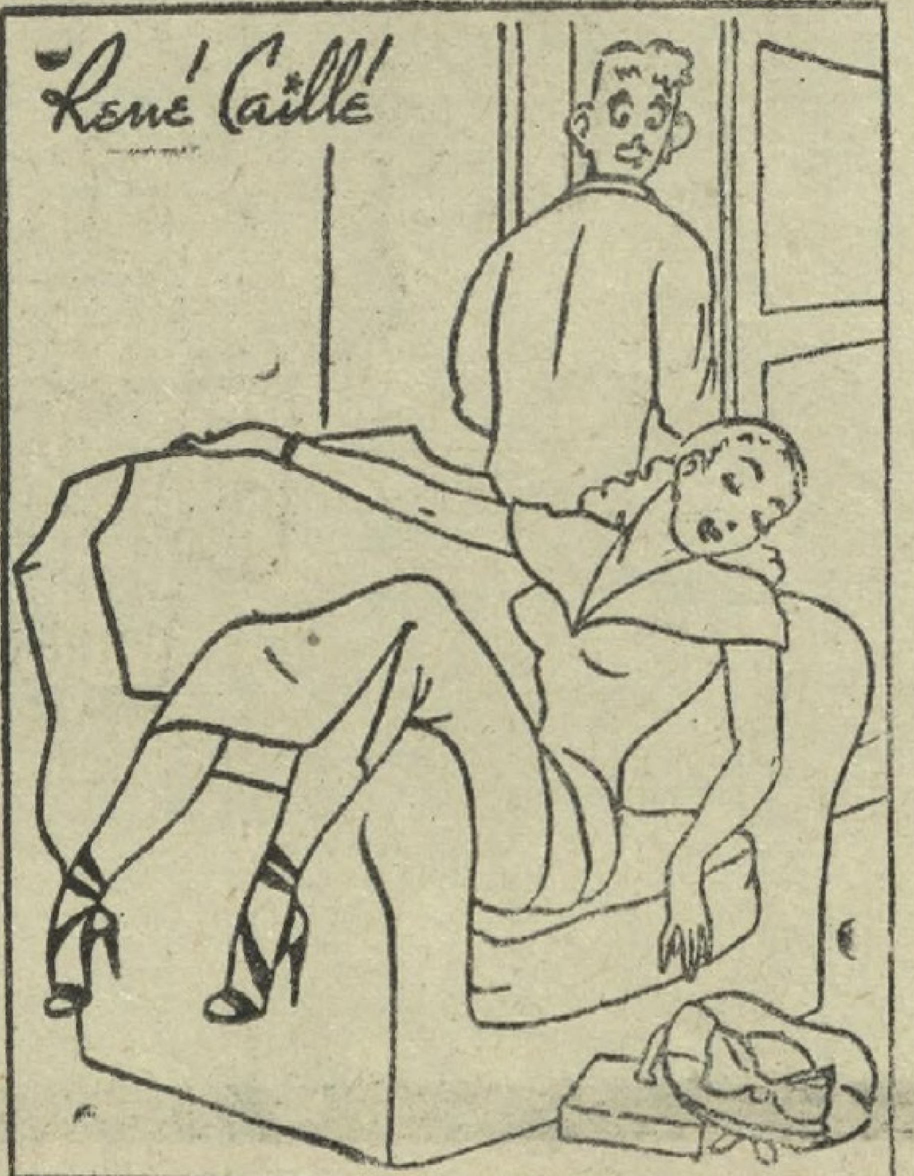
Resimlerle Aşk Geometrisi

Doğru çizgi...

İğri çizgi...

Kırık çizgi...

000193

Çocuklu — Benimle evleneceğini ve beni çok seveceğini vadetmişti... Yalnız ikincisini yerine getirdi!..

kımda münasebet uydurarak nişanlıma şantaj yapmak istiyorlar. Evet, bir gazeteci arkadaş. Lûtfen bir açıklama gösterin gazeteye. Evet, ki ben onu nişanlıma göstererek namusumu kurtarabileyim. Ne? Vallahi yok beyefendi. Kat'iyen... Size her türlü teminat verebilirim. İsterseniz tüccardan kefil göstereyim. Kefalet akçesi 2000 lira mıdır? Ne kadarsa. Evet... Teşekkür ederim. Ne yazacaksınız? Bankamızda bu isimde bir memur yok diye mi? Sahi mi söylüyorsunuz? Ne? O hanıma yol vermiyorsunuz ya? Hayır mı? Aman, ödüm patladı efendim. Bir hiç yüzünden tanımadığım bir insana zarar gelmesini istemem de... Mersi beyim.

— Yeter artık Şefik, kısa kes Demek gazeteye açıklama yollayacak ha?

— Evet. Binaenaleyh hem senin şefin, hem benim nişanlım nazarında ikimiz de temize çıktık demektir. O hikâyeci olacak adam da avucunu yalasın şimdi......

— Ah ne iyisin Şefikçiğim...

— İyiyimdir zahir. Yürü bakalım...

— Nereye?

— Ayol, işte bütün vaziyeti hazırladık, bundan da faydalanamıyacak kadar koyun değiliz ya. Yürü, elbet barınacak bir yer buluruz iki gözüm... (Kolkola giderler).

Hikâyeci

Galatasarayın başı!..

Erkek — Tavuklarda hastalık varmış...
Kadın — Sana ne?.. Horozlar düşünsün!..

İMKÂNI YOK

İki kişi konuşuyorlardı. Birisi:

— Ben çalışırken şarkı söylemiye bayılırım, dedi, şarkı tutturursam az yoruluyorum.

Öteki teessüfle cevap verdi:

— Ben de öyleyim ama, ne çare ki, çalışırken şarkı söylemiye imkân yok.

— Neden?

— Saksafoncuyum!

SAYGILI ADAM

— Yahu, bu ne iştir. Bana on lira borcun var. Ne zaman ödiyeceksin lûtfen bildir, diye bir mektup yazdım. İçine on beş kuruşluk bir de pul koydum. Yine cevap vermedin.

— Veremezdim. Maalesef borcumu ödiyemiyeceğim diye yazmam lâzım geliyordu. Böyle bir mektuba senin pulunu yapıştırmak büsbütün saygısızlık olacaktı.

RANDEVU

Toplantının en hararetli sırasında Rakım Çalapala birden ayağa fırladı:

— Eyvah, dedi, karımla saat üçte Taksimde buluşacaktık...

— Ayol, saat dört, üçteki randevuya bu saatte mi gidersin?

— İyi ya, dedi Çalapala, ancak dört buçukta Taksime varabilirim. Karım da ancak o zaman üçteki randevusuna gelmiş olur...

ALIŞKANLIK

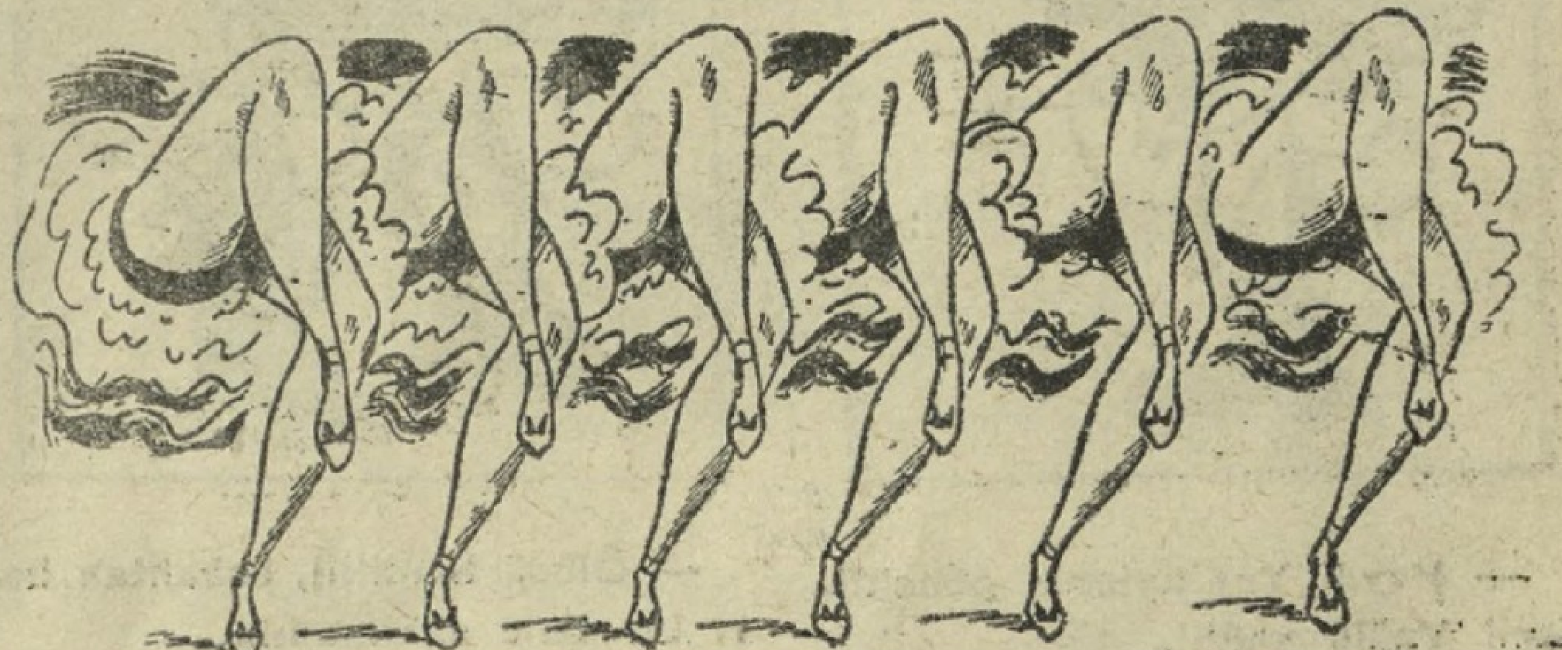
Avukat Ekrem Onúr, fotoğraf çektiriyordu. Fotoğrafçı:

— Biraz gülümseyin lütfen... dedi.

— İmkânı yok, ağzımı açamam...

— Neden, politikacı değilsiniz ki...

— Değilim ama, on beş senedir evliyim...

000194

Eski Türk MİZAHINDAN

Gazeteciliğin "Evamir-i aşere,, si

1 — Vekili üz, müsteşarı gücendir, genel direktörün canını sık, müdürü sinirlendir, muavini kızdır, memuru darılt... Fakat zinhar, odacı ile aranı bozma!

★

2 — Haberin tekzibe uğramadığı için üzülme: Doğru haberler arasında da tekzip edilmiyenleri vardır!

★

3 — Dostun, bir balon gibi elinden kurtulup uzaklaşmakta haklıdır: Şişiren sendin, düşüren de sen olabilirsin!

★

4 — Su da uyur, düşman da.. Uyumayan gazetecidir!

★

5 — İşini haber taşımaktan ibaret sanma! İş tersinedir: Haber seni sırtında taşır, peşine takıp sürükler.

Haberin gemini daima elinde bulundur!

★

6 — Meslekteki süratin parolası:

Her şey «haber» den sonra çıkmalıdır!

Şayia da, rivayet te, hâdiseler bile..

★

7 — Herkes bildiğini okusun bırak, sen bildiğin gibi yazabiliyor musun, ona bak!

★

8 — Sen bu kadarını düşünürsün:

Yazılınca «haber» olur!

Onlar, daha sonrasını hesaplarlar:

Yayılınca neler olur?

★

9 — Elbette akla gelmez güçlüklere uğrayacaksın! İşin kolay olsaydı senden evvel kendileri yaparlardı.

★

10 — Sana, bir kaç gün sonra cevap vereceğini bildirene kızma: O, bir gazeteci istemiyor, bir müverrih bekliyor!

Mekki SAİD

DEĞİRMENDE :

— Bundan ince öğütürsem pudra olur...

— Ben de onu istiyorum zaten!..

Yazı ile karikatür

★ Eceli gelen yiğit, cadde ortasında yürür...

★ Borçlu dumanlı havayı sever!..

★ Borç dediğin vermekle tükenmiyendir!..

★ Çok okuyan bilmez, çok kazanan bilir!..

★ Zenginin hakkından batakçı gelir!..

★ Akılsız kadının zahmetini erkek çeker!..

★ Garip göçmenin yuvasını İskân Müdürü yapar!..

★ Para gelecek yerden senet esirgenmez!..

★ Gönlünü kaptıran tentürdiyotu hazırlar!..

★ Vermeyince defterdar, neylesin veznedar!..

Cemal NADİR

— Haydi Yedikulenin göbeklileri! Yağlı, yağlı!..

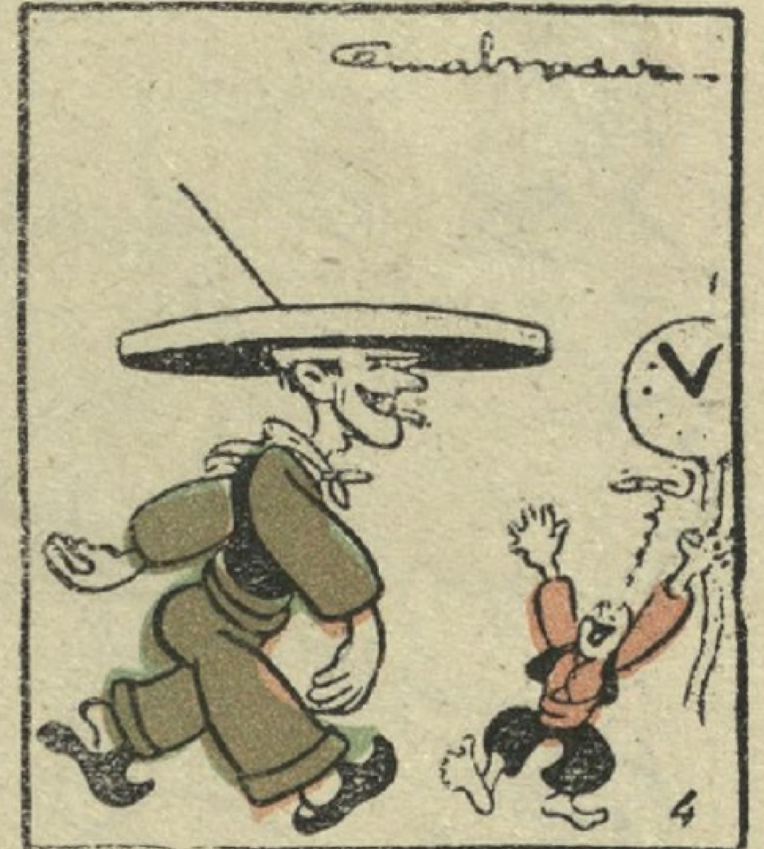

— Ölüsü kandilli, sabahtan beri bir tane satamadım...

— Elbette satamazsın; ver şu tablayı bana!..

— Haydi göbekliler... Amerikadan tayyare ile geldi. Yağlı, yağlı!..

— ?????.

— !!!!!..

000195

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

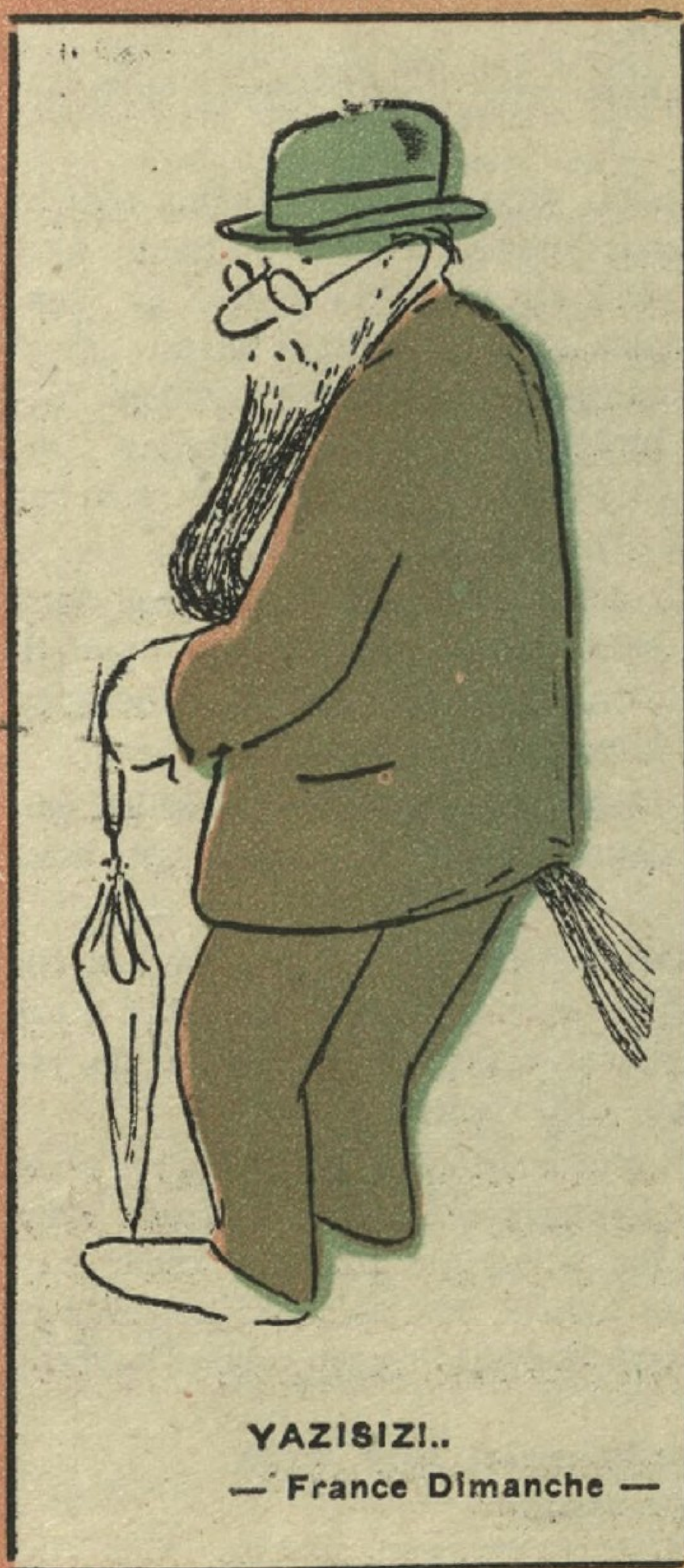
YAZISIZI..

— Fou - Rire —

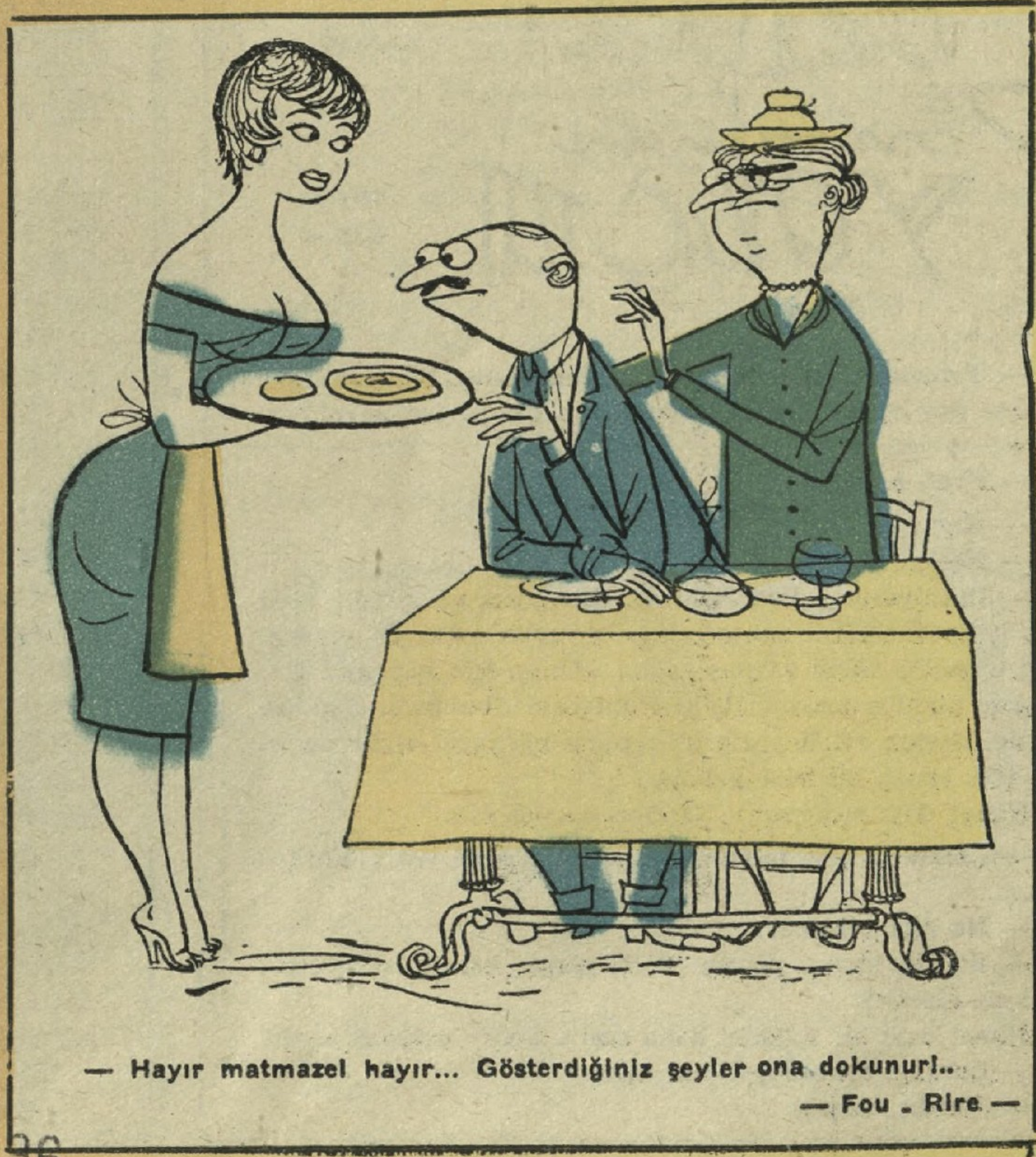
YAZISIZI..

— France Dimanche —

YAZISIZI..

— France Dimanche —

— Hayır matmazel hayır... Gösterdiğiniz şeyler ona dokunur!..

— Fou - Rire —

000136

Dünya Mizahından

Ahlâksız Herif

David Danton, o sıralarda işleri yolunda giden bir avukattı. Hem de Paris'in genç yaşta sivrilmiş sayılı avukatlarından... E, her genç Parisli gibi, o da alabildiğine çapkındı. Ne yapsındı ama? Ona sorarsanız, kendisinin birşey yaptığı yoktu. Clichy caddesindeki apartımanından arabasına binip de Concorde meydanına sapan köşedeki bürosuna gelinceye kadar yaya kaldırımında en az, hem her gün, yedi sekiz yüz genç ve zarif kıza tesadüf eder, ışıklı geçitlerde ancak bunlardan bazılarına bakar, bunun haricinde en küçük bir teşebbüste bulunmazdı.

Yine bir gün, bir sabah, biraz gecikmiş olarak, yani az buçuk telâş içinde zarif Cadillac'ını sürerken, ilk dört yol ağzında harikulâde güzel bir kadın gördü. Yo, bu muhakkak kadındı, belliydi, her halinden kadınlık akıyordu. Ama ne şık, ne güzel bir kadındı Yarabbi... Zavallı David Danton, adaşı ihtilâl hatibinin aksine, dilinin, içten içe tutulduğunu âdeta hissetti. Az kalsın önündeki arabaya bindiriyordu. Dört yol ağzında, kadınla aynı hizaya geldiler. Birdenbire David, kahkahayı bastı. Ama nasıl elinde olmıyarak gülüyordu? Kadın gayri ihtiyari ona baktı. Hayretle, hafifçe tebessüm ederek... Davit:

— Yüzünüz... Yüzünüz, yanağınız... dedi.

Kadın anlamadı. Bunun üzerine genç adam hemen arabanın kapısını açtı. Kadın da bindi:

— İsmim Mary Wintringham... dedi, ne istiyorsunuz benden?

Fransızcayı bâriz bir Amerikan şivesiyle konuşuyordu.

— Sizden bir şey istemiyorum. Benim adım da David Danton... Yalnız yanağınızı işaret ettim...

— Ne var yanağımda?

— Aynaya bakın...

Kadın, aynasını çıkardı. Gerçekten, münasebetsiz, simsiyah bir leke. O da gülmeğe başladı:

KÜÇÜK SEVGİLİLER KUTUPLARDA :

— Böyle hepsine birer birer Allahaısmarladık dersen, yarın sabaha kadar kalırız!..

Dönmiyen YOLCU

Nakleden : **Hamdi VAROĞLU**

Tefrika No: 14

— Tanırsınız, hani burada her zaman beraber gördüğünüz bir bey vardı. Geçende, aranızda bir şeyler de oldu... İşte o...

— Evet, hatırladım.

— Kaçtı da...

— Nereye kaçtı?.

— Bilmiyoruz... Polis arıyor... Bir hafta var. Türlü dedi kodu işitiyoruz... Bir sahte çek işi diyorlar... Bir de mücevherat hırsızlığı falan varmış galiba... Onun için kaçmış... Bayan kaç gündür arıyor. Belki Ruhi beyi bulurum diye bugün de, devam ettiği yerlerin hepsine uğramış, efkâr dağıtmak için içmiş, bu hale gelmiş...

Nimet dayı susuyordu. Garson devam etti:

— Acınacak şey, paşam... Ama tehlike de var... Korkuyorum...

— Ne gibi tehlike?

— Sarhoş kadın, paşam. Polis görse, karakola götürür, sonra ne olacak?

Nimet dayı bir müddet daha sustu. Sonra garsona sordu:

— Buranın arka kapısı var mıdır?

— Vardır, paşam.

— Nereye çıkar?

— Arka taraftaki çıkmaz sokağa.

— O sokağa otomobil girebilir mi?

— Girer paşam.

— Pekâlâ. Bana bir taksi çağırım, arka kapıya gelsin. Bana yardım edersiniz, bayanı bindiririz, ben evini biliyorum, onu götürür, bırakırım.

Garson, korktuğu tehlikeli işten kurtulacağına memnun, seğirtti.

Beş dakika sonra, Nimet dayı, yanında Selma olduğu halde, otomobille yola çıkmış bulunuyordu. Genç kadın, garsonun ve Nimet dayının yardımiyle, ayakta uyurcasına, sendeliye sendeliye, merdivenlerden inip arabaya girmiş, girer girmez başını arkaya dayamış, yine kendinden geçmişti. Yanındaki erkeğin, ikisini birden açtığı pencerelerden içeri soğuk bir hava cereyanı giriyordu. Gidecekleri yere kadar bu soğuk hava onu belki bir nebze kendine getirirdi.

Otomobil, Boğaziçinde, deniz kenarında bir binanın önünde durdu. Şoför klakson çaldı, kapı açıldı. Garson kıyafetli bir adam seğirtti. Nimet dayı, bir işaret etti. İkisi beraber, Selma'yı binadan içeri aldılar. Burası bir oteldi.

Garsonun saygılı halinden, sadece bir işaretle verilen emri hemen anlayıp yerine getirmesinden, bu ihtiyar zatı tanıdığı anlaşılıyordu.

Bir salona girdiler. Garson, hep aynı saygılı tavırla Nimet dayıya yardım etti, genç kadının arkasından ıslak mantosunu, başından ıslak şapkasını çıkardılar. Sonra garson, salondaki gaz sobasını yaktı, dışarı çıktı.

Selma'yı bir koltuğa oturtmuşlardı. Genç kadın, biraz sonra açılır gibi oldu. Sersem sersem etrafına bakındı. Elinde sımsıkı tuttuğu çantasını gözlerinin hizasına kadar kaldırdı. Sonra yine kucağına indirdi. Karşısındaki koltukta oturan, şapkası başında, siyah gözlükklü yaşlı adamı hayretle seyretti.

— Neresi burası? Siz kimsiniz? Diye sordu.

Yaşlı zat, suale cevap vermedi.

000197

ZİYAFET SOFRASINDA

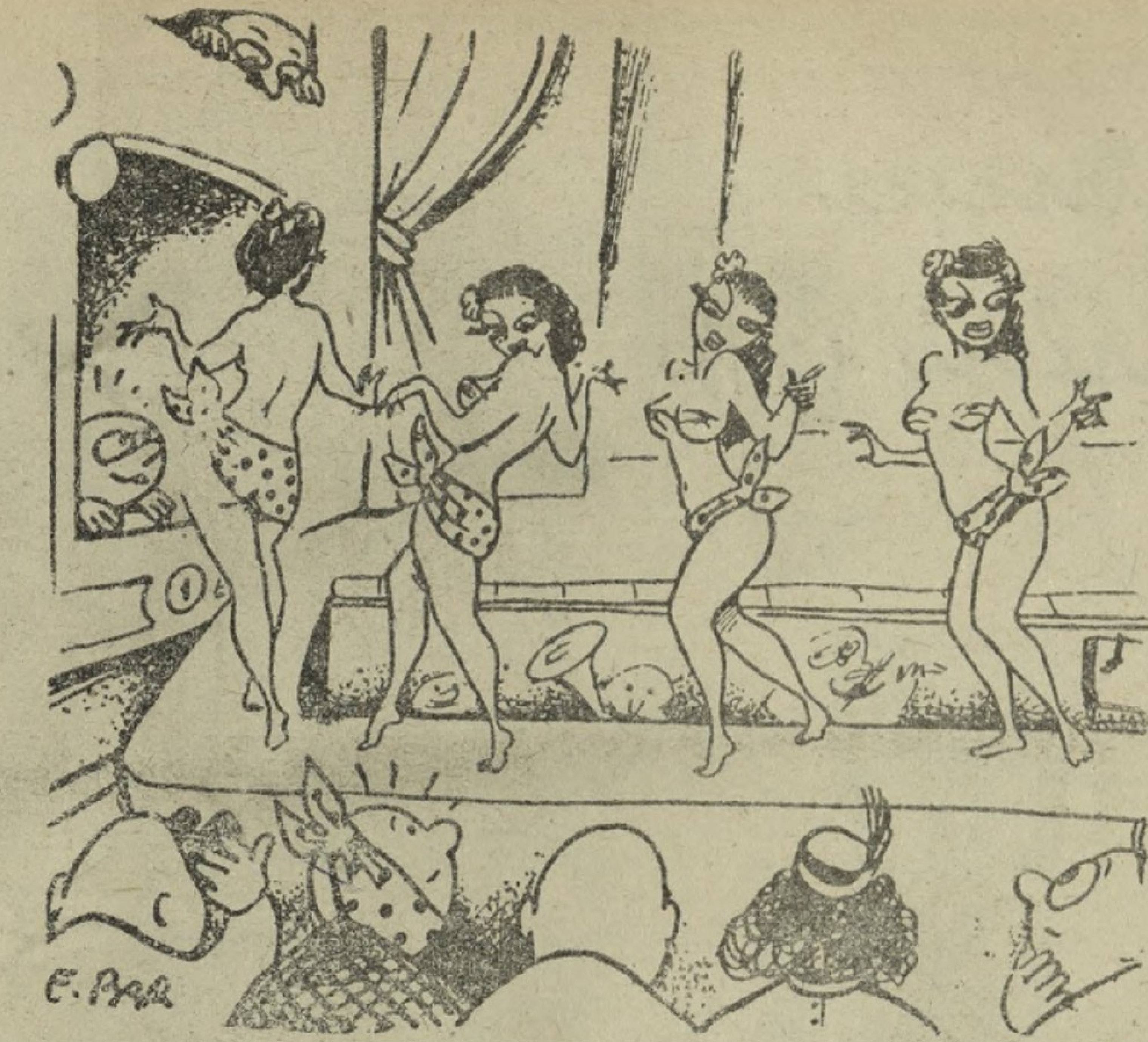
Bir Mogol asilzadesi bir Çin liye misafir olmuştu. Sofraya bir kızartma geldi. Mogol asilzadesi Çince bilmiyordu. Fakat yemeği de merak etmişti. Tabağı göstererek şöyle sordu:

— Miyav? Miyav.

Çinli de Mogolca bilmiyordu. Fakat hemen cevap verdi:

— Hav hav!

Gülüştüler ve köpek kızartmasını âfiyetle yediler.

Dişi ağrıyan seyirci — Kıvrandıklarına bakılırsa, bunların da başka yerleri ağrıyor!..

— Güldüğünüze hak verdim, şimdi, dedi. Nerden olmuş, nerden olabilir ?

Sildi.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Concorde meydanına.

— Ben de. Sizi bırakayım.

— Teşekkür ederim.

— Benim yazıhanem orada. Avukatım.

— Tanıştığımıza memnun oldum. Biz de yukarıda oturuyoruz. Tabiî muvakkaten. Kocam burada vazifeli. Buyrun, görüşürüz.. Yalnız o, işine çok erken gidiyor...

Böyle tanıştılar. Kadın çok hoş tu. Zengindiler de. Davit, «koca» nın işe gittiği saatlerden sonra Mary'ye uğramağı ihmal etmedi.

Çabucak iş ilerledi. Seviştiler, hem de delicesine.

Fakat bu sevgi ancak iki ay sürebildi. Kesilmesine de, her zaman gayet zekî ve anlayışlı bir adam olan David Danton'un bir sersemliği, bir boşboğazlığı sebep oldu.

Bir gün, galiba bir artist balo sundaydılar. David, uzaktan birdenbire kendi kız kardeşini gördü. Rose'un hareketlerinden ötedenberi şüpheleniyordu. Onu, bir detektif gibi takip etmiş, sık sık yaşlı ve sersem bir herifle buluştuğunu görmüş, lâkin henüz yüzlememişti. O anda, en beklemediği bir sefahet yerinde, kız kardeşini görünce, fena halde sinirlendi:

— Ah, alçak kadın... dedi.

Mary fena halde irkildi.

— Hayır, sevgilim, tabii size değil..... Kardeşimle, kendi kız kardeşime şöylüyorum. Düşünün bir kere... İki ay sonra nişanlanacakken yine o ahlâksız, sefih herifle beraber...

— Ne diyorsunuz?

— Sahi söylüyoruz. Şekerim, baksana, dünyada ne rezil adamlar var. Tahkik ettim. Herifin gül gibi, nefis bir karısı varmış. Öyleyken, sırf Fransız tadı duymak için, kardeşime musallat olmuş...... Fakat, bak nasıl yakında hesabını göreceğim...

Mary sordu:

— Hani, kardeşinizi gösterse nize bana?

David:

— İşte, dedi, tâ uzakta, şu sporcu kılıklı ihtiyarla danseden...

Mary o tarafa döndü. Birden rengi sarardı:

— A... dedi... Siz hiç merak etmeyin, ben yarından tezi yok, kardeşinizi o ahlâksız herifin elinden kurtarırım...

— Bunu nasıl yaparsınız? Tanıyor musunuz adamı?

Amerikalı kadın büyük bir soğukkanlılıkla gülümsedi:

— A, tabii, dedi görmüyor musunuz? Kocam...

Robert BRANDES

— Nasılsınız? Biraz düzeldiniz mi? Bir çorba içer misiniz?

Selma, müstehzi bir tebessümle mukabele etti. Yayık bir sarhoş konuşmasiyle cevap verdi.

— Çorba mı?.. Hayır. İçki yok mu burada?

— Bu halinizle, yine içki mi içeceksiniz?

— Evet. Viski istiyorum.

Yaşlı zat itiraz etmedi. Zili çalı. Gelen garsona viski ısmarladı. Her halde bir düşündüğkü vardı. Selma, gelen dolu şişeden, viskiyi kendi eliyle kadehine doldurdu, soda şişesinin yüzüne bile bakmadı, kadehi dikti.

Sonra, yine karşısındakine baktı.

— Beni ayıplıyorsunuz, değil mi? Diye sordu. Ayıplamayın... Tanıyorsunuz beni, değil mi? Ben sizi şimdi tanır gibi oluyorum.... Evet, tanıyorum... Biliyorsunuz, bir Ruhi vardı... Ondan tanıyorum... Siz de beni tanıdınız, değil mi?.. İşte o Ruhi gitti de, ben onun için böyle oldum...

Bir an sustu. İhtiyar zat da susuyordu. Salonu kasvetli, hazin bir hava sarmış gibiydi. Selma'nın sesi, derinlerden gelir gibi tekrar duyuldu:

— Seviyordum... Gitti... Ben kaldım.

— Başka kimseniz yok mu?

— Var. Bir kocam var. Birisi daha vardı, ama o da gitti. O gideli çok oluyor... O da beni seven birisiydi... Yahut öyle görünüyordu.

Yaşlı zat, sesinin titrememesi için kendini zorladı.

— Siz de onu seviyor muydunuz?

— Ben mi? Hayır... İşte, bakın. Çantamda bir mektup var. Ondan geldi... Kaç gündür duruyor... Açmadım bile...

Bir sükût daha oldu. Selma, çantasını açmış, masanın üstüne bir zarf bırakmıştı. Sonra uzandı. Viski kadehini yakaladı, bir yudum daha içti.

Salonu dolduran sessizlikte, kaderin son cilvesini oynadığını sezdiren, huşua benzer bir şey vardı. Yaşlı zat bir sual daha sordu:

— Ya bu mektubun içinde bir şey varsa?

— Ne gibi bir şey?

— Meselâ kurtuluş... Meselâ saadet...

Selma, tekrar küçülmeğe başlayan gözlerini kısarak onun yüzüne baktı. Omuz silkti, yine müstehzi bir gülümseme ile:

— Kurtuluş! Neden kurtuluş? Hem insana, sevmediği, hiç bir zaman sevmediği bir kimseden saadet gelir mi?

Koltuğa yaslandı, gözleri kapandı. Galiba tekrar kendinden geçmişti.

Yaşlı zat, ayağa kalktı. Masanın üstünde duran zarfı aldı. Odadan çıktı. Kendisini karşılayan garsona:

— Hesabı getirin, dedi. Hanımefendi uyuyorlar. Bırakın istirahat etsin. Uyanıp gitmek istediği zaman, benim kim olduğumu sorarsa, tanımıyoruz, dersiniz.

Beş dakika sonra, otomobil geldiği istikamette geri döndü.

Otelde, uyandığı zaman belki de konuştuklarını hiç hatırlamıyacak bir sarhoş kadın, bir otomobilde de, günün birinde Mısırdan avdet etmiş gibi görünmek kararında iken, bir daha hiç dönmiyecek olan bir yolcu vardı.

S O N

Yeni Romanımız:

SOSYETE KARILAR

Yazan :
Server BEDİ

«Sosyete Karılar» Baştanbaşa yüksek sosyetenin hikâyesidir.
Gelecek sayımızda başlıyoruz.

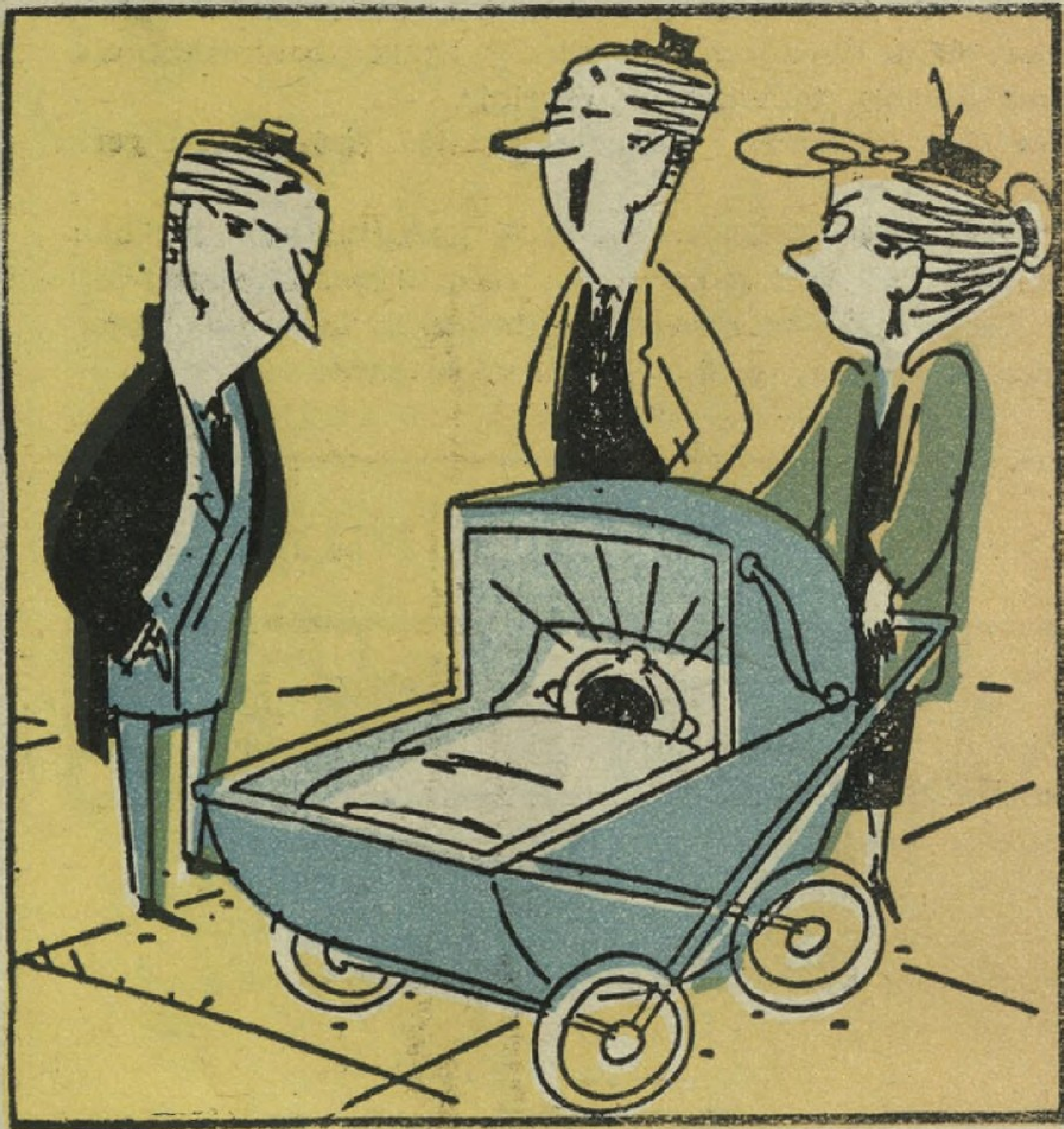
000198

Dünya Karikatürleri

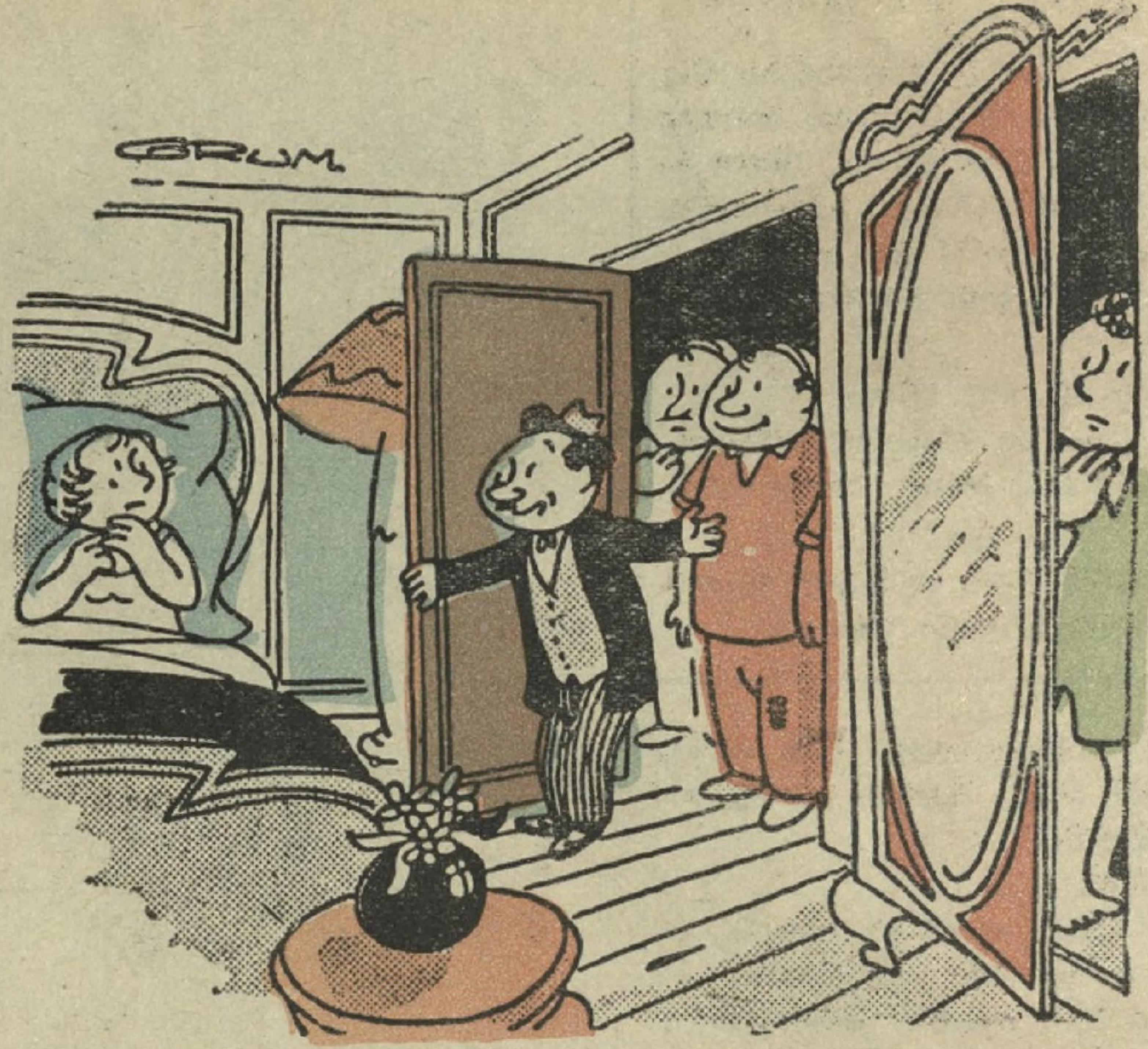
— Altmış yaşındayım: Ama yirmi milyonum var...
— Rakamlara yer değiştirtebilseydiniz, sizi ne kadar severdim!..

— İl Travaso —

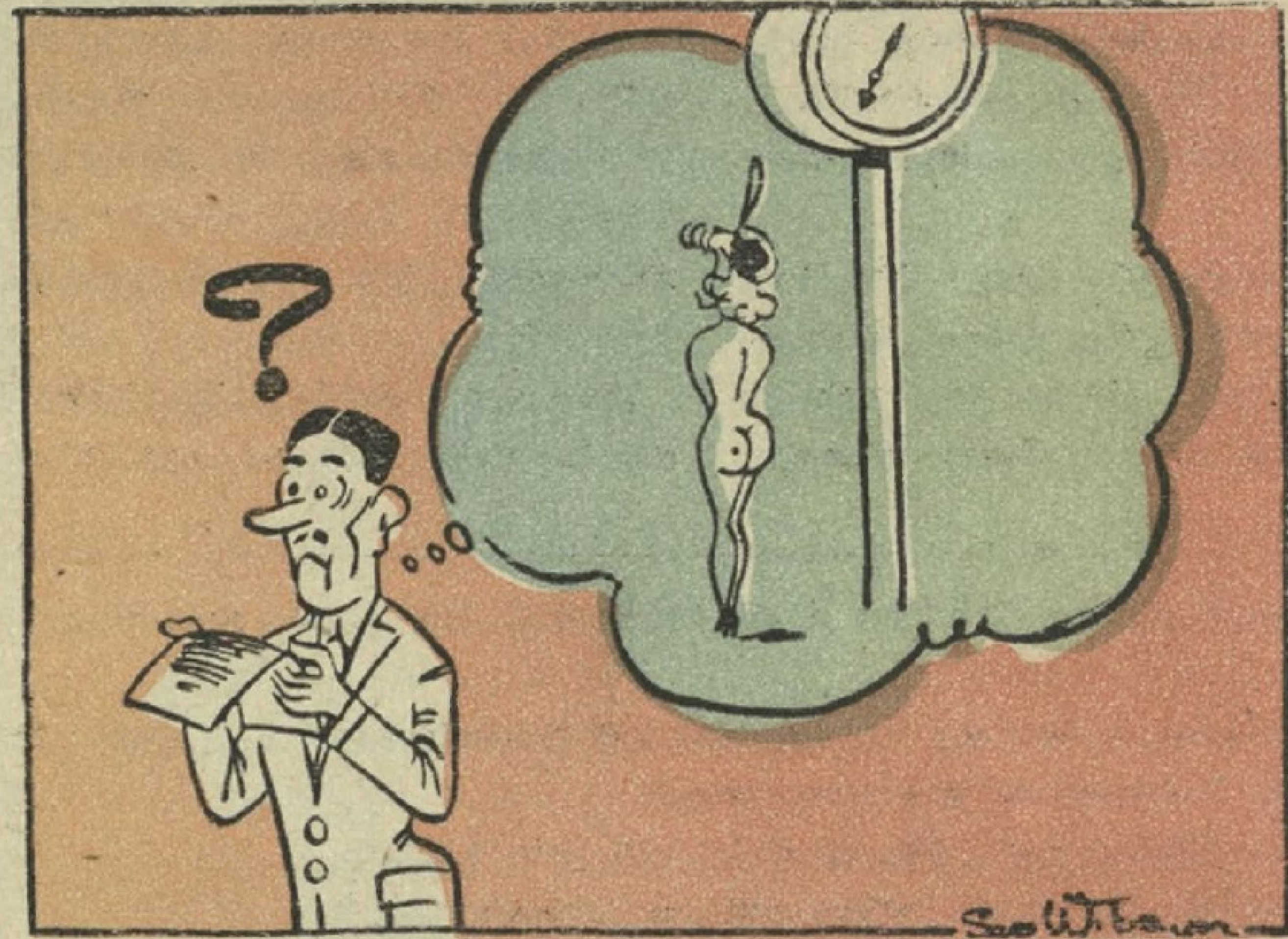
— Olur şey değil, bağırırken ne kadar annesine benziyor!..

— İci Paris —

— Aynalı dolabı iyi bir fiyata sattım karıcığım... İçindekileri çıkar da, hamallar götürsün!..

— Le Hérisson —

— «Saatin altında bekliyeceğim... Beni sol kalçamdaki siyah benden tanıyacaksınız!»

— İl Travaso —

— Lütfen, yavaş yavaş, tane tane, bir kaç kere telefon numaranızı sayınız!..

— Le Rire —

000199

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI

BİSKÜİLERİ

SÜMERBANK

GRİPİN
faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

EN KESTİRME YOL!..

1953 Yılının Son İkramiye Çekilişi

30 ARALIK: BAHÇELİ 6 EV

1954 Yılı İkramiye Planı

BAHÇELİ 30 EV: 1.500.000 LİRA

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler

000200

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Acaba nesini?

— Ne dansetmesini biliyor, ne şarkı söylemesini...
— Peki, bütün erkek seyirciler nesini alkışlıyor öyleyse?..

000201